

Конспект лекції 5.1- Церква, яку хоче бачити Бог (частина 1).

“Вітаю всіх, хто зібрався в цьому залі, помолімося: Господи, ми тільки-но вислухали розповідь, що говорить нам про те, наскільки Ти великий, наскільки Ти суверенний, що все навколо підпорядковане Тобі, все знаходиться в руках Твоїх, Ти знав, коли ми народимось, Ти знав, що ми будемо зібрані в цій кімнаті сьогодні, і ми розуміємо, що все це не випадково, і для Тебе це не просто ще одне зібрання. І ця зустріч одна з тих, які Ти створив, створив для кожного з нас. Ти знав, що вона відбудеться ще до того, як ми були народжені. Ця зустріч є частиною прекрасного плану Твого для кожного з нас, і ми бажаємо максимально використати той час, який Ти дарував нам, допоможи нам визначити, як нам бути послами Твоїми, як нам бути Твоїми служителями, Господи, я дякую Тобі за кожного брата і сестру, яких ти зібрав тут, допоможи мені сказати саме те, що буде важливим і корисним для них, допоможи зробити цю зустріч такою, щоб через роки, згадуючи про неї, ми були вдячні Тобі, в ім'я Твоє і для слави Твоєї просимо. Амінь!”

Спочатку розповім вам трохи про те, як я познайомився з попереднім спікером Данилом. Ще на початку існування Біблійного коледжу, який ми організували в Синевалі, я викладав курси з проповіді для студентів-початківців. Щороку до нас приходило 20-30 нових студентів, ми збиралися в одному залі, знайомилися один з одним, і кожен із них по черзі мав представляти свою проповідь. Говорю щиро так, як це було насправді. Буду з вами відвертий, коли підійшла черга Данила, я дуже занепокоївся і, навіть певною мірою боявся того, що може статися. На той час ми вже знали, що він - дуже сором'язливий юнак. Він майже ніколи не починав розмову сам і з нього рідко можна було витягнути хоча б пару слів. Але в той момент, коли він почав свою проповідь, всі, хто сидів у залі, просто завмерли від подиву. Усі сиділи з відчиненими ротами. Оце так! Яка чудова проповідь! Такого ніхто з нас не чекав! Під час навчання та спілкування ми зблизилися з ним, як і з іншими, і продовжуємо підтримувати стосунки, наскільки це можливо, враховуючи відстань та решту обставин.

Якийсь час тому ми обговорювали з ним питання, пов'язані з просуванням вперед церковного служіння, і не лише самого служіння, а й усієї життєдіяльності церкви. Ви, мабуть, помічали, що, коли церква організовується, то всі довкола бачать Божі благословення. Церква росте, просування вперед очевидне, але потім настає момент, коли зміни вже не такі явні та здається, хоч би як ми намагалися, що б ми не робили, з'являється відчуття, ніби б'ємося об стіну.

Звісно, ми не хочемо потрапляти на таку стіну. Тому ще на початку нам варто задуматися про те, що і коли нам потрібно буде змінити. Тому що, як тільки ви потрапляєте в якусь колію і продовжуєте рухатися так протягом кількох років, всі дуже звикають до такого порядку і щось змінити буде дуже складно. Наведу Біблійний приклад такої ситуації. Ви пам'ятаєте, як до Мойсея прийшов його тесть Яфор. Подивившись на спосіб життя і служіння Мойсея, він помітив, що те, що стало звичним для Мойсея і всього Ізраїльського народу, не є найкращим розв'язання питання: «Ти не в змозі нести тягаря всіх людей, ти мучишся сам і мучиш людей. Тобі треба підготувати собі помічників, розподілити частину того, що ти робиш між ними». І з таким закликом, я звертаюся до вас, друзі. Яким би ви не були служителем, готуйте собі помічників, готуйте тих, які згодом стануть служителями, тих, яким зможете передати ваше служіння, або вони зможуть розпочати своє власне.

Я розумію, що не всі люди готові до цього. За час мого шістнадцятирічного пасторського служіння в одній із церков, у мене були особливо гнітючі моменти. На той час до мене приходили люди, які вже по 10-15 років були віруючими, вони практично нічого не робили в церкві та заявляли про те, що я даю їм мало духовної їжі. Мені, звичайно, згадалися слова Апостола Павла. До цього часу ви самі вже маєте бути вчителями, але вас знову потрібно вчити першим початкам Слова Божого і для вас потрібне молоко, а не тверда їжа. І, можливо, мені не варто було цього робити, але я настільки був розчарований, що одного разу навіть навів цей приклад. Я сказав: «Що мені робити з вами? Продовжувати годувати вас, як немовля, взяти пляшку з соскою і продовжувати годувати?»

Зараз, коли я проводжу лекції про церкву, кажу про те, що розглядаю всіх братів і сестер моєї церкви, як моїх власних дітей, тільки в духовному розумінні. Своїм власним дітям я ніколи не говорив: "Живіть у моєму домі до тих пір, поки я помру." Ні, я казав, що їх виховуватиму, але до того часу, коли їм виповниться 18 років, я хочу, щоб вони поїхали. Я хочу, щоб ви навчилися жити самостійно, щоб ви отримали хорошу роботу і, ставши дорослою, самостійною людиною, щоб ви створили свою власну сім'ю. А якщо я дозволю вам жити вічно під моїм дахом, то зроблю вас слабкими. І, звичайно ж, я не виконаю своєї ролі, як батька, яка полягає в тому, щоб навчити вас твердо стояти на ваших двох ногах.

Але до церкви чомусь ми маємо зовсім інше ставлення. Ми не виховуємо братів і сестер так, щоб вони були готові стояти на двох ногах. І якщо прибрати старшого пастора, то більшість служителів навіть не знатимуть, що їм робити, що вже говорити про інших членів церкви. І це не одиничний випадок, я говорю про більшість церков у Північній Америці.

Припустимо, що це число буде близько 99%. Але повторюся, якщо в моїй сім'ї станеться так, що я помру, я знаю, що з моїми дітьми буде все гаразд, бо вони знають, що робити, як це робити, вони мають власну роботу, здатні забезпечувати себе тощо. Застосую цей приклад до нашої з вами ситуації. Як вас звати? Тріша? А де ми зараз із вами перебуваємо? Флорида? Тобто, якби Тріша був би єдиним віруючим у Флориді, все буде гаразд. Він знатиме, як мати особисте спілкування з Богом, знатиме, як самостійно зростати у Христі через читання Слова Божого, знатиме, як розповісти про свою віру іншим людям, знатиме, як відбувається учнівство, як наставити учнів, як хрестити їх, як зібрати групу учнів, разом молитися з ними, як церква має жити по-християнськи. У наші дні ми починаємо помічати, що ті церкви, які орієнтовані лише на одного проповідника, починають вмирати. Тому нам потрібно звернути особливу увагу на те, щоб ми з вами вчили учнів так, щоб вони були готові жити самостійно, стояти твердо на своїх двох ногах, щоб вони самі були готові йти та приводити до Христа нових учнів і вирощувати їх так, щоб вони своєю чергою і собі були готові йти далі, і знову, і знову набувати нових учнів для Христа.

І, до речі, подібне бажання вже має бути закладене у нас із вами. Я знаю, якщо ви віруючий, то ви просто не зможете сидіти склавши руки. У вас буде бажання прославити Господа, розповісти про Нього іншим людям. Ви просто не зможете почуватися спокійно, якщо не робитимете цього, тому що відколи вас змінив Дух Святий, ви стали рабами праведності, у вас оновлений розум, розум Христов, і ви дуже сильно переживатимете, якщо десь виявите боягузтво. Навіть апостол Павло просить церкви: "Моліться за мене, тому що я бажаю проповідувати Слово так, як мені належить з усякою сміливістю." Петро та Іван після повернення з синадріону збирають віруючих і разом моляться про сміливість. І все це тому, що таке бажання було закладено в них, а сьогодні закладено в нас з вами. І ми не зробимо нікому нічого доброго, якщо говоритимемо: "Просто приходь, сідай і слухай мене до кінця свого життя". Ні, нам треба слідувати Біблійному підходу і навчати людей так, щоб вони бажали мати своїх духовних синів та дочок.

У нашій церкві міста Сан-Франциско ми розбиваємо людей по маленьких групах, і їхнім керівникам ми говоримо: "Це твої вівці". Ми бажаємо створити ось таке почуття відповідальності, навіть почуття власності, щоб розуміли — це мої підопічні, я маю про них піклуватися, я маю їх вирощувати, я відповідаю за них. Вперше мене поставили відповідальним за групу підлітків, коли мені було 18. Молодіжний керівник визначив під мою опіку кілька людей, і хоча я не мав жодного досвіду, але я серйозно сприйняв це завдання. Звичайно, я не все і не завжди робив правильно, іноді мої дії можна було назвати наївними, як, наприклад, коли один

хлопець став випивати, я повіз його до тієї частини міста, де особливо багато питних закладів, де люди ходять, розмовляючи самі з собою, кидають пляшки, поводяться неадекватно тощо. Я водив його цими вулицями, тицяв у цих людей пальцем, і казав: "І ти хочеш бути таким же?" Просто я, будиши 18-річним хлопцем, хотів зупинити цього чотирнадцятирічного, щоб він не пішов на широку дорогу.

Коли мені зателефонувала мама одного з підлітків і почала ставити запитання на тему: "Як їй чинити з її підлітком?" Я зовсім не знав, що відповісти, крім як: "Зачекайте, я зараз у мами спитаю. Цьому навчають на конференції для батьків. Звідки мені знати? Подібне відбувалося з вами, батьки, коли ви принесли свого первістка додому. Я думаю, що ви, як і я, боялися і не знали, що з ним далі робити, але ви дізналися і ви навчилися. Чому? Тому що розуміли, що це ваша відповідальність і, саме тому що я люблю цю дитину, я навчуся, я дізнаюся, я піклуватимуся так, як треба. І це зовсім не означає, що ви не можете використати чинюсь допомогу. Існують різні ресурси. Коли мої діти хворіють, я везу їх до лікаря. Я веду їх на тренування до баскетбольного тренера. Їх навчають вчителі у школі тощо. Але головна відповідальність за них лежить саме на вас.

І церкву треба навчити так, щоб кожен відчував свою відповідальність, щоб кожен керівник малої групи розумів, що він не просто керівник, який виконує роботу модератора тощо. Він повинен зрозуміти, що є духовним батьком для цих 8-10 осіб, довірених йому Богом та церквою. Це не означає, що ви повинні знати відповіді на всі їхні запитання, стати усезнавцем-консультантом. Зовсім ні, існують інші ресурси. Ви можете привести їх до нас, до керівників церкви, як ми веземо дітей до лікаря, коли це необхідно, або до вчителя, або до баскетбольного тренера. Ви повинні розуміти – це ваш син, це ваша дочка. І навчившись на своїх минулих помилках, я кажу, що більше не хочу організовувати церкву, де все крутитиметься навколо мене. Перший раз, коли я організував церкву у своєму власному будинку, вона виросла десь до 4000-5000 тисяч людей. Ми організували інші церкви. Ми надсилали місіонерів у різні країни, ми організували Біблійний коледж. Але прийшов такий момент, коли ми зрозуміли, що ніби застрягли, нам більше нікуди було зростати. Якщо ви сконцентруєтесь на тому, що будете проводити 4 служіння в одну неділю, що ще ви можете зробити? Усі місця в церкві зайняті, що ще можна зробити?

Ще я помітив, що в церкві є багато людей, які хоч і є віруючими протягом багатьох років, але не зростають у своєму спілкуванні з Господом, вони не виконують служіння для слави Господа, вони не благовістять про Нього. Це входить у суперечність із моєю логікою. Христос сказав: Ви будете Мені свідками, коли на вас зійде Дух Святий. Ми маємо Духа Святого і це

означає, що ми покликані сповіщати про Христа, в цьому одна з цілей того, що у вас живе Дух Святий. І коли я боюся благовістити, моє серце починає хворіти, впевнений, що й ви відчували щось подібне. Оскільки ви знаєте, як маєте робити, але не робите цього. І ось чому мені боляче, коли я бачу, що церква в 4000 осіб перестала благовістити про Христа.

Спробую пояснити це з погляду бізнес-логіки. Упевнений, ви зрозумієте її, навіть якщо не займаєтеся бізнесом. На початку наша церква складалася з 40 осіб, а потім виросла до 400 – це чудово. Якби ми пояснювали з погляду бізнесу, то це означає, що 40 людей зробили по 10 продажів кожен. Потім від 400 осіб ми зросли до 4.000 - це чудово, слава Богу! ” Господи, Ти довірив мені 4000”. Користуючись нашою бізнес-математикою, відзначимо, що динаміка продажів залишається тією ж: 400 людей зробили по 10 продажів. А тепер, коли маю 4.000 продавців - наша група не росте. Скажімо так, у мене 4.000 співробітників, які не здійснюють продажу, і уявіть собі, скільки коштує ведення бізнесу з такою кількістю співробітників? Не треба бути бізнесменом, аби зрозуміти, що це величезна цифра. І якщо 4000 співробітників здійснюють, скажімо, лише сто продажів, то про який успіх ми можемо говорити? Ви б, напевно, звільнили людину, яка так займається вашим бізнесом. Звісно, у церковному оточенні ніхто не використовує подібну бізнес-логіку. Ми голосно трубимо при цьому, говоримо в мікрофон: Запросіть цю сотню людей на сцену, прослаavimo Господа. Так, це добре, що ці люди врятовані, але хіба ми можемо сказати, що ці 4.000 людей справді здійснили своє служіння, чи справді зробили те, що Господь бажає від них? Моє бізнес-рівняння виглядатиме так: 4000 осіб плюс 6 млн доларів дорівнює 100 новонавернених.

Вибачте мені, брати та сестри з Азії, я просто звик думати так. Я бачу, що церква, віруючі не виконують своєї прямої функції, а це означає, що я, як пастор, є невдахою. І що дивно, саме в момент моєї невдачі, до мене приходять журналісти, хочуть взяти в мене інтерв'ю, мені ставлять багато запитань: «Розкажіть, як ви досягли такого успіху? Розкажіть, як організовано вашу церкву? Як правильно керувати церквою?» “Чому ви берете у мене інтерв'ю? Чому саме у цей момент? Який же успіх, коли ви проповідуєте і приблизно третина членів вашої церкви не з'являються на служінні?”

І в цей час один із моїх наставників, який є пастором в Індії, на своїй машині підвозить мене на євангелізаційний захід, де я мав проповідувати. Ми бачимо рекламу, гучні імена, титули, бачимо яскраві вогні, шум музики, і цей пастор каже: «Ви – американці, такі смішні, у вашій країні ніхто не прийде на захід, якщо там не буде розкрученого спікера чи відомого музичного гурту. "Ну, так, - відповідаю я, - А що тут не так?"”

Бачиш, в Індії ми любимо проводити час у молитві, коли ми чуємо, що віруючі збираються для хліболамання та молитви, ми радіємо! Ось що приваблює нас.”

І тут мені захотілося схопитись за голову. Я подумав, коли Господь дивиться на свою церкву, що Він бажає побачити? Віруючих, які дуже люблять молитися, які вірять, що Господь відповідає на їхні молитви, і тому вони збираються разом. А в той самий час в Америці, коли чую, що Хіллсонг приїжджає – біжу туди. Що спонукає нас збиратися разом? Великі імена, відомі речники, гучна музика відомих виконавців? Подумайте про це з Божої точки зору! Яку церкву Він хоче бачити? Чи Він скаже: “Погляньте на цих віруючих, які збираються для молитви, щоб згадати Мого Сина, розп'ятого за їхні гріхи”? Або Він оцінить групу людей, які збиратимуться, лише якщо їх розважатимуть відомі промовці чи музичні гурти?

Ви знаєте, у мене виникає таке почуття, що ми починаємо любити людей і перестаємо любити нашого Господа, хіба це не так? Якщо ми перестаємо любити молитву, не очікуємо, що Господь відповідатиме на неї, перестаємо любити зібрання, спогади про Христа? Якесь небіблійне християнство виходить! Всі ці роздуми дуже торкнулися мого серця, коли я міркував про те, що на мені, як на пасторі, що веде 4000 осіб, лежить велика відповідальність! А я ні до чого не можу спонукати їх через те, що система організації нашої церкви побудована саме таким чином! А я навіть не можу попросити кожного члена церкви привести бодай по одному на наступну неділю. Ми просто не помістимося! І, що гірше за те, я навіть не вірю в те, що кожен з них приведе хоча б по одній людині до Христа протягом наступного року! Як церква, ми більше не в змозі виконувати нашу основну мету, поставлену Христом!

Так, все було добре, коли наша церква була маленькою, але тепер ми не живемо так само. І, до того ж дуже багато ознак, що наша церква залежить від однієї людини. Тому я вирішив, що цього разу, ми вчинимо по-іншому! Звичайно, мені дорогі ці спогади, тому що понад 20 років тому, коли ми тільки одружилися, я сказав своїй дружині Лізі: "Почнімо збирати віруючих у нашій вітальні". Ми так і зробили, а потім ця група виросла до такої величезної церкви. І ось, понад 20 років, я знову кажу їй:” Почнімо з нашої вітальні, але цього разу ми вчинимо по-іншому! Ми повинні будемо переконатися в тому, що все не висітиме на одному мені, ми переконаємося в тому, що кожен використовуватиме духовні дари, які дав йому Господь". І це не просто щось незначне, ми говоримо про великий Дух Святий, що діє у серцях віруючих для нашого спільного блага.

Ви розумієте, що якщо у вас є 4000 осіб, які не служать Богу і церкві своїми дарами, а я замість того, щоб спонукати їх до цього, кажу їм: “Приходьте щонеділі й просто слухайте мене” – я розумію, яку відповідальність я нестиму за це, і моя відповідальність перед самим Богом! Тому, коли ми знову починали з двадцятьма віруючими в нашій вітальні, я прямо сказав:” Через 6 місяців, максимум через рік, я більше не буду вашим пастором, тому що за цей час вам самим потрібно буде підготуватися до нового етапу у вашому житті та служінні. Вам самим потрібно буде стати вчителями та благовісниками.

Ми будемо зосереджуватися на Біблії та вченні Христа в нашому житті та в організації нашої церкви. А Біблія каже, що наші взаємини мають бути подібними до сімейних. Біблія каже: “Тому дізнаються всі, що ви Мої учні, якщо матимете любов між собою”. Христос благав Отця, щоб ми були єдиними, як Він з Отцем єдині. Це й спонукає людей вірити, а не якийсь відомий вчитель-апологет, що наводить вагомні докази. Я не проти вчителів та доказів, я сам живу так, їжджу, проповідую, беру участь у конференціях. Я просто хочу сказати, що не це головне в тому, що організовує Сам Бог, те, що впливає з молитви Христа, зверненої до Бога Отця, звучить так: “Якщо ми будемо єдині, так, як Він єдиний з Отцем - люди повірять, що Христос є Месія. І Павло каже, що, якщо ви стоїте в одному дусі, маєте ті ж думки, рука об руку, пліч-о-пліч йдете і благовістите, люди зрозуміють, що приречені на загибель, а ви маєте від Бога спасіння. Якщо ви станете єдиним, безстрашним тілом, то люди, які живуть у цьому світі, зрозуміють, що йдуть у смерть. Сьогодні майже ніхто не вірить у свою смерть, ніхто не вірить у те, що Христос прийде вдруге, ніхто не вірить в остаточний суд, і вічне засудження. Навіть у церкві люди, які мають читати Біблію, ставлять запитання і сумніваються в правоті цих слів.

Для мене це звучить як якийсь божевілля. Я кажу: "Просто візьміть і читайте її!" У моїй Біблії вже на другій сторінці Бог знищує майже весь світ у потопі, якщо ви сумніваєтеся в тому, що люблячий Бог, може і карати - читайте! Прочитайте, як Бог убив усіх первістків у Єгипті. Прочитайте книгу Вихід 32 і 33 розділи, як Ізраїльський народ був покараний через левитів за ідолопоклонство і розбещення. Це ж діє Бог! Хтось, мабуть, скаже: "Це ж все Старий заповіт!" Так, але Біблія закінчується Новозавітною книгою – Об’явлення. А скільки судів Божих ви знайдете там?

І наш час справді схожий на якийсь божевілля, бо мало хто вірить у ці слова Біблії. Ви думаєте: «Ну, можливо, якщо я вивчу всю Біблію, прочитаю всі книги...» Так, звичайно, прочитайте всю Біблію, але вам потрібно зрозуміти, що Бог діятиме особливим чином саме тоді, коли ми єдині, коли пліч-о-пліч стоїмо за справу Христову! Так жила перша церква, і так маємо

діяти ми, якщо бажаємо спасіння людей, і люди повірять в те, що вони гинуть! Хоча, очевидно, нам не здається це цілком логічним. Яке відношення має наша єдність і любов до поняття смерті, вічного суда? Навпаки, якщо ми будемо розраховувати на наш людський розум, ми сконцентруємося на тому, щоби привести до Бога якихось знаменитостей: співаків, спортсменів. Ми введемо їх на наші християнські сцени, запросимо відомих ораторів, учених людей, які доведуть, що світ був створений Богом і тому еволюція не спроможна, попросимо археологів довести, що Біблія справді має рацію, історики доведуть її історичність – саме це змусить людей увірувати. Ось у чому наша людська логіка: створіть хорошу програму, запросіть сильних проповідників, прекрасний розкручений музичний гурт. Христос каже: "Ні, станьте єдиним цілим!" Нехай церква буде настільки єдина, покаже таку любов, яку невіруючі люди ніколи ще не бачили. Завдяки цьому вони й увірують.

Я знаю, що наша людська логіка не може цього сприйняти. Але чи може ваша людська логіка сприйняти сенс обходження одного міста 7 днів поспіль заради того, щоб впали його стіни? Що можуть дати підняті руки Мойсея для перемоги? Хіба наша людська логіка вигадала б такі плани? Отже, це та Книга, яка потребує віри, тому нехай серед нас не буде жодного нерозумного гордеця, який вважатиме, що він має найкращі плани, здатні працювати завжди та скрізь. Краще нехай буде так: Бог сказав, що це вийде, отже, так і буде! Якщо ми станемо єдиними, як Христос з Отцем, то світ увірує. І хоча я не в повноті розумію, як це може бути, але давайте так і зробимо: довіримося Його Слову і побачимо, що зробить Бог.